

Arrest

nr. 51 915 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2009 dient verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 september 2010 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker op 22 september 2010 betekend. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene haalt zelf aan dat hij pas sinds 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengesteld richting berekend vanaf 15 december 2009. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 771,80 Euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, hier gestudeerd heeft, sociale contanten heeft gelegd, Nederlands leert, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat, in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker steunt zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op het criterium 2.8B (en niet op criterium 2.8A, zoals in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt voorgehouden) van de instructie van 19 juli 2009, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; Dit punt bepaalt dat een persoon in aanmerking komt voor regularisering mits aan de volgende drie voorwaarden is voldaan:

** in België vóór 31 maart 2007*

** bewijs geven van integratie in de Belgische samenleving*

** in het bezit zijn van een arbeidscontract van minimum 1 jaar dat bovendien voorziet in een wettelijk minimumloon*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen twijfel is dat aan de twee laatste voorwaarden voldaan is; Volgens verweerder komt verzoeker niet in aanmerking voor de toepassing van dit criterium, daar zijn maandloon onvoldoende zou zijn;

Verweerster gaat echter volledig voorbij aan het feit dat verzoeker nog een student is, en dat deze studies nog niet voltooid zijn;

Verzoeker volgt deze studies in het Nederlands, en wenst deze studies, zoals tal van zijn leeftijdsgenoten, te vervolmaken met het oog op een betere positie op de arbeidsmarkt na het beëindigen van deze studies:

Gelet op dit element is het vanzelfsprekend onmogelijk voor verzoeker om een voltijdse tewerkstelling aan te vatten;

Precies om deze redenen (en hoewel weinige studenten dit effectief doen) heeft verzoeker slechts een deeltijdse tewerkstelling, met dus ook maar het maandloon van deeltijdse arbeid;

Het is maar al te eenvoudig om enkel naar het cijfer van de inkomsten te gaan kijken. om na te gaan of een persoon voldoet aan het vooropgestelde (hoge) minimum:

Dit bedrag is immers vastgesteld in het geval van een voltijdse tewerkstelling, zoals de bestreden beslissing overigens ook uitdrukkelijk stelt;

Verzoeker is, zoals gesteld, in hoofddorde nog student;

Precies in deze redenen werd in de aanvraag om machtiging dan ook gewag gemaakt van het feit dat verzoeker nog geen arbeidscontract kon voorleggen, doch werd gewezen op de analogie tussen het student zijn en het in het bezit zijn van een arbeidsovereenkomst, teneinde de gevraagde machtiging te verkrijgen;

Verzoeker stelt vast dat verweerster geen standpunt heeft ingenomen met betrekking tot dit element;

Er kan evenwel niet naast het feit gekeken worden dat het behalen van een universitair diploma de toegang tot de arbeidsmarkt aanzienlijk zal verbeteren;

Ook de mogelijkheid tot het genereren van hogere inkomsten wordt hierdoor bevorderd;

Door thans de aanvraag van verzoeker te weigeren, louter op basis van het inkomen uit deeltijdse arbeid van verzoeker, ontnemt men overigens alle verdere mogelijkheden in hoofdte van verzoeker, welke hij voor hem gedurende de laatste vier jaren gestadig heeft opgebouwd;

De eigenlijk bedoeling van de vereiste van een arbeidscontract van minimum één jaar, gekoppeld aan een voldoende loon is ingegeven door het feit dat men vanzelfsprekend wilde vermijden dat men personen zou machtigen tot een verblijf, die niet in staat waren in hun eigen behoeften te voorzien;

De weigering van verzoeker bereikt in dit geval eigenlijk het tegenovergestelde doel;

Verzoeker is met name alle mogelijke stappen aan het ondernemen om zijn toekomst te verzekeren;

Hierdoor zal verzoeker allicht nooit in de problemen geraken voor wat betreft het voorzien in de eigen behoeften;

Door thans de aanvraag van verzoeker te weigeren bewerkt men dat zulks mogelijkerwijze wel het geval zou kunnen zijn. en wordt het omgekeerde resultaat van wat de instructies in verband met de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor ogen had, bereikt;

Op deze wijze schendt verweerster dan ook het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;"

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.4. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

3.5. De betwiste passage in de bestreden beslissing is de volgende: *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 771,80 Euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”*

3.6. Criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

3.7. Het staat verzoeker vrij om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen als deeltijds werkende student, maar met zijn uitleg waarom hij slechts deeltijds werkzaam was, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag die gericht is op het bekomen van een gunstmaatregel, namelijk de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 en de daarin vermelde criteria als gedragslijn gelden, te buiten is gegaan of op een kennelijke onredelijke of disproportionele wijze heeft toegepast op verzoekers geval wanneer zij vaststelt dat verzoekers loon niet equivalent is aan het vooropgestelde minimumloon, ongeacht of verzoeker deeltijds werkt of voltijds.

3.8. Blijkens zijn betoog verwacht verzoeker een uitdrukkelijk standpunt aangaande zijn in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag vooropgestelde argument: *“Gelet op zijn leeftijd kan hij vanzelfsprekend nog geen arbeidscontract voorleggen, doch het mag duidelijk zijn dat verzoeker de nodige studies, in een landstaal, aan het volgen (sic) ter voorbereiding op zijn intrede in de arbeidsmarkt. Het volgen van deze studies zouden overigens het vinden van arbeid aanzienlijk vereenvoudigen. Naar analogie met het criterium van het in het bezit zijn van een arbeidsovereenkomst, komt het dan ook aangewezen voor de bewijzen van de studies van verzoeker op eenzelfde manier te beoordelen en hem de regularisatie toe te staan.”* Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag een arbeidsovereenkomst voegde waarin gesteld werd dat hij voor zijn werk als “verkoper-filiaalhouder” in een nachtwinkel, 771,80 euro bruto per maand verdient. Verwerende partij kan dan ook volledig gevolgd worden wanneer zij in haar nota met opmerkingen stelt:

“Ook de bewering van verzoeker als zou de gemachtigde geen standpunt hebben ingenomen met betrekking tot dit element (waarmee vermoedelijk bedoeld wordt het gegeven dat verzoeker in zijn aanvraag zou hebben ‘aangegeven nog geen arbeidscontract te kunnen voorleggen, doch waarbij gewezen werd op de analogie tussen student zijn en het in het bezit zijn van een arbeidsovereenkomst’), mist elke grondslag.

Immers heeft verzoeker wel een model van arbeidscontract (dd. 15.10.2009) voorgelegd bij zijn aanvraag, waaruit bleek dat het loon van verzoeker € 771.80 per maand zou uitmaken, zoals ook terecht gesteld in de bestreden beslissing.

Terwijl de gemachtigde in zijn beslissing afdoende heeft gemotiveerd om welke reden verzoeker niet in aanmerking kwam voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8B.

De gemachtigde merkte tevens nog op dat het gegeven dat verzoeker hier gestudeerd heeft, (...) niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie en niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Er is afdoende geantwoord op de door verzoeker aangehaalde elementen, waarbij werd uiteengezet om welke reden niet was voldaan aan de voorwaarden van criterium 2.8A en criterium 2.8B, en de overige elementen geen grond tot regularisatie vormden.”

3.9. Met zijn hypothetisch betoog *“dat het behalen van een universitair diploma de toegang tot de arbeidsmarkt aanzienlijk zal verbeteren”, “Ook de mogelijkheid tot het genereren van hogere inkomsten wordt hierdoor bevorderd”, “Verzoeker is met name alle mogelijke stappen aan het ondernemen om zijn toekomst te verzekeren; Hierdoor zal verzoeker allicht nooit in de problemen geraken voor wat betreft het voorzien in de eigen behoeften”* toont verzoeker, die blijkens zijn aanvraag *“student Nederlands bij het Huis van Nederland van Vlaams Brabant te Leuven”* is, niet aan dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt wanneer zij een gedragslijn toepast, vervat in de instructie van 19 juli

2009, die de toekenning van een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling vooropstelt indien deze aantoonst lokaal verankerd te zijn en in realiteit – en derhalve niet virtueel – aantoonst te beschikken over voldoende middelen om in zijn eigen behoeften te voorzien, door middel van (een) arbeidscontract(en) dat (die) minimaal voorziet(n) in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

3.10. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling te gedogen en de vreemdeling een verblijfsmachtiging te verstrekken opdat hij de in illegaal verblijf genoten ontwikkeling verder kan zetten.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA